

Букетъ

Азъ, съ какъвъ букетъ въ раката
азъ се връщамъ отъ живота!
Съни, бѣли и червени,
все капленица съ засмѣхи,
За полето не вѣднати! ..
О, какъ сладко ти нѣрешать!

Нѣма да го дамъ на Вѣра,
че съсъ мама все се кара,
ни на пазавица Тони,
съ складанитѣ пасталони,
шо вѣднати пилцитѣ гони,
чунъ цѣпанитѣ клони.

Ще го подаря на Дѣво,
всичко съ мене ти раздѣла,
И колето ни се плаче,
че съ невѣрни сътъ задани,
леко се надъ мене козвѣда,
какъ да ги решя, порежда.

Кр. Богдановъ

По жетва

Нивитѣ урѣли
златенъ влещъ новели,

секогашъ, че се полетѣ
за жетваринъ колелѣ

снопи да разнѣла
темно по земетѣ.

Нивитѣ урѣли
пѣленъ влещъ новели, —

бърза въ топло лѣто,
адро жито — злато,

вѣкъ да стовари
въ бѣситѣ хамбари,

та какъ дойде зина
въ нлещи да си има

бръшавица на скрито
той за топло нѣта!

В. П. Маринска